

My personal story

R: When I wanted to play soccer, nobody forbade me to do so, nobody encouraged me too much and they (her parents) did not have the expectations that my sister would play soccer as well, but they assumed that if I wanted to do it, I would do it. And everything was going according to this scheme until I graduated from high school. My sister always paid more attention to her appearance, she was more of a cute girl; I was always more negligee, androgynous even, it is just that some things didn't come naturally to me. But when I told my parents that I am bisexual, it turned out that I am their biggest disappointment and that they actually did have expectations, which you don't need to voice out – to get married, to have kids and so on, the kind of expectations that society has for you, that is, there is not even the need to voice them as expectations because they are more or less clear, and if you don't meet these expectations, they are extremely disappointed and...

I: What do you mean by their disappointment?

R: The first thing is that I am gay. My parents compared it to something egoistical, unmoral and not right. For example, like if my mother liked another man and went to live with him instead of staying with her family. Like, you start from a very egoistical point of view instead of doing what is best for everybody. And in the moment I wanted to be out, they said I am discrediting them in some way. They felt uncomfortable and said that it is bad for the whole family. Because they do not understand why if you are bisexual and have the option to lead a "normal" life, you would choose to be with a woman, like in my case.

(...)

R: They were very explicit that it should remain a secret, that I should not tell anybody, that society treats people who are like that in a bad way. I accepted this for a couple of hours, but then I decided that I don't want to be vulnerable with something like that. So I decided to approach the matter in the opposite manner – I would be out and... proud (laughter). It would not be my dirty secret, it would be something everybody knows and would not be "wow" information if somebody knows it.

(...)

R: Maybe they (her parents) are not informed well enough, and they think that all kind of LGBT information is some kind of propaganda. And maybe the reason is that until '89 or '94, only then they said that homosexuality is not a disease. And maybe they are influenced by that because they have lived most of their lives with this information.

(...)

R: My mother became very sensitive whether I call them or not, whether I am interested in them. She was much more alert about all my actions and about all situations in which something does not happen like she expects, so that she can somehow justify to herself her expectations that I have changed and that I am not a good daughter in some way. She does that so that she can increase or justify her disappointment.

(...)

R: And then she (her mother) held me accountable for going to a family gathering with a sports sweatshirt, and she told me this shows disrespect, since everybody had tried to look good, and I have gone there dressed as somebody who lives on the street, or going to do sports or something...

(...)

R: But it is more likely that this moment for them (her parents) embodied all these "See now, I knew it, I told you so," a proof for all of that, but I don't think this is directly linked to my gender. And I cannot imagine the male equivalent. If I was a boy, and I went to the family gathering in my sports sweatshirt, it's not the same, it's just that I have gone with a bit more sporty style.

(...)

R: Very often I think that people see me mainly as gay (as her main characteristic).

(...)

R: For example, my sister doesn't understand why I look in an androgynous way. She says, "You don't look like a girl with this hairstyle," she absolutely does not comprehend. And I have wondered whether the clients in my job, if there are people among them who are also shocked, but in some way, because of some ethics, they just don't show this confusion...

I: Why do you think your sister cannot understand, say, your hairstyle?

R: Well, she better matches the society's stereotypes, not that much of my parents, like expectations, grades in school or stuff like that. But as outer appearance, as a way of dressing, behavior, she is more feminine, with long hair, she wears rings, all these details. She just doesn't understand me. Maybe her environment is like that, they work with the stereotypes, they establish them in an even stronger manner among themselves, and this is the way for them to prove themselves as well. And nobody goes out of the stereotypes, nobody goes above them.

(...)

R: She (her sister) has told me that she loves me “even though,” the connotation is “even though,” I mean, she is ok, “I love you whatever you are.” Even though you are like that, I still... And this is a bit strange, I don't know if she tells her friends that I'm gay, I don't think so. Her boyfriend got to know by mistake because a good friend of him lived in our neighborhood, and we've played soccer together when we were little, and that's why he thought that I'm gay. So once he asked my sister, “I heard that your sister is gay, this isn't true, right?” In the sense that for him it's strange. And she said, “It's true, actually.” She did not deny it, but I don't think that her other friends know. I doubt it that she tells them that I live with my girlfriend and so on.

Bulgarian

R: Да започна с представянето... Майка ми и баща ми никога не са ме натискали някакси с техни очаквания, тип искат детето им да стане доктор и аз трябва да стана доктор и ако не стана, ще е мазало, в смисъл не са от този тип родители. Може би, защото баща ми е художник, а майка ми е учителка, т.е. те не са изхождали от няк'ви такива кариеристични очаквания и желания аз как ще се развия точно професионално. Но в същото време са инвестирали всичко, което са имали в моето образование, но не са ме натискали в няк'ва специфична посока. Нали, поощрявали са ме като съм имала някви успехи, с оценки или нещо друго подобно, но съм имала пълна свобода ако искам да свиря на китара - да свиря на китара, ако искам да ходя да уча немски - да уча немски. Но нищо не са ме водили, защото те смятат, че е готино или полезно или еди-кво си, не е имало нищо такова насила. И малко или много съм срещала очакванията им, които не са ми били на мен явно заявени, но съм посрещала очаквания. Към сестра ми вече някакви са били заявени тези очаквания, защото аз съм била примера, те са видели, че дори тези неща да не са ги очаквали, да са ги заявявали като нещо такова, те могат да бъдат посрещнати. И след като е дете на същите родители, малко или много се очаква, че и другото дете, ще може да посрещне същите очаквания. Само, че при нас аз съм била по-организираната, изпълнителната, ма не тип - те да ми кажат нещо и аз да го правя, изпълнителна в учебен контекст, да кажем. По постоянна и няк'ви такива. И съответно сестра ми изобщо не им е покривала тези очаквания и тя има някво такова чувство, че е грешката в семейството, не че по погрешка са я родили, ама малко тя така се чувства, все едно е няква грешка. Тя не го нарича така, ами...

I: А ти как си се чувствала, израствайки в това семейство?

R: Ами аз съм се чувствала много добре. Като съм искала да играя футбол, никой не ми е забранявал, нали са ме окуражавали прекалено и не са имали очаквания след това и сестра ми да играе на футбол, но са смятали, че щом ми се прави, значи да го правя. И всичко общо взето и вървяло в тази схема, докато завърших гимназия. Сестра ми винаги си е обръщала повече внимание на външния вид, винаги е била по-момиченце; аз съм била по-неглиже, андрогенно дори ако щеш, от малка, просто не са ми идвали няк'ви неща отвътре. Но след като им казах, че съм би, се оказах, че съм най-голямото им разочарование и че те са имали няк'ви очаквания, които не е нужно да се извлекат на глас - да се оженя и да имам деца и така нататък, но такъв тип очаквания на обществото към тебе, т.е. даже не е нужно да ти ги изразят като очаквания, защото те са ти малко или много ясни, но ти не си ги посрещнал, те са безкрайно разочаровани и...

I: Какво имаш предвид под тяхното разочарование?

R: Първо, че съм гей, изобщо. Те го сравниха с това, че не е правилно и морално и егоистично. Например било като ако майка ми си хареса някой мъж да иде при него, въпреки, че си има семейство, вместо да си остане със семейството. Все едно изхождаш от егоистична гледна точка, вместо да се придържаш към доброто за всички. И в момента, в който искам и да съм аут, че вече ги и zlepоставям по някакъв начин. На тях започва да им става неудобно и е зле за цялото семейство. Също те не го разбираха защо след като си би. т.е. имаш опцията да водиш 'нормален' живот, би бил с жена, нали в моя случай.

I: И как се промениха вашите взаимоотношения след това, след като ти им каза?

R: Ами те бяха доста категорични, че това трябва да си остане тайна, че не трябва на никого да казвам, че обществото се отнася зле към хора, които другите знаят нещо такова. И за мен някакси приех, че така трябва, буквално за няколко часа, след това реших, че не искам да съм ранима и уязвима с нещо такова. И ще подхожда по точно обратния начин, че ще съм аут и ще съм прауд (смях). Няма да ми бъде мръсна тайна, ще бъде нещо, което всеки знае и няма да бъде уау информация ако някой го знае. И че много съжалявам ако не посрещам техните очаквания, по отношение на това, но предпочитам собственото си щастие пред това да имам някакъв жестоко посредствен живот, който подлежи не само на мои стереотипи, а на чужди. Което е супер обвързващо.

I: А ти как възприемаш своето семейство?

R: Ми по принцип нашите са много толерантни хора. Майка ми ми е разказвала, как още като са били в гимназия са имали няква не exchange програма, но са имали някакви африканчета гостуващи и колко е хубаво да има такъв един размен на националности, етноси, религии, че това е хубаво нещо. В същото време, може би за конкретното нещо това не важи. Т.е. веднъж идва от обществото, но не е едно към едно, в същото време... Не знам смесено е. Може би не са достатъчно информирани по темата и смятат, че всякаква ЛГБТ информация е няк'ва пропаганда. И може би причината е, че там до '89 ли '94 ли година чак тогава се казва, че хомосексуалността не е болест. И може би от това са повлияни, защото значителна част от живота им те са живеели с такава информация.

I: А смяташ ли, че в тази ситуация е имало значение, че си жена?

R: По-скоро, ако бях момче, което им казва, че е гей, щеше да е същото. Така, че - не.

I: И как се промениха оттам нататък ежедневните ви взаимоотношения?

R: Ми майка ми стана много по-чувствителна за това дали им се обаждам, дали се интересувам от тях. Стана много по-нащрек от всяко мое движение и сякаш търси във всяка една ситуация, какво не се случва както трябва, за да оправдае някво свое очакване на това аз как съм се променила аз как съм се променила и как не съм добра дъщеря по някакъв начин. За да може да засили и оправдае разочарованието си.

I: Т.е. според теб тя смята, в следствие на това, което си им казала, че ти не си добра дъщеря?

R: Ами или по-скоро търси как да го извини пред себе си. Тип ако една седмица не им се обадя, хипотетично, тя ще си каже - ето не й пука за нас, дори не се обажда. И това ще е не само по себе си, а ще затвърди някви предни неща. Например, имахме една семейна сбирка преди месец, месец и половина и аз бях отишла с червения ми анцунг, горнището. И бях в няк'ви филми, не бях много в час и си тръгнах доста по-рано. И след това те ми звъннаха и ми казаха, че първо защо си тръгвам по-рано, как всички са се събрали на-на-на. И аз им обясних, че не съм била в час и че това е по-добрият вариант, отолкото да седя и да съм неадекватна там. И след това ми потърси сметка, защо отивам на семейна сбирка с анцунг и как това е адски неуважително, всички са се постарали да изглеждат добре, аз съм като демек някъв клошар или отиващ на спорт или нещо...

I: Мислиш ли, че биха се отнесли към теб, ако беше момче в тази ситуация? Че би имало същите изисквания?

R: Ми не мисля, че идваше тук от пола, по-скоро търсеха нещо, за което да се хванат като повод, за да оправдаят недоволството си и тази енергия цялата. Ето "как може да дойдеш с..." в смисъл дреме им на майка ми и баща ми дали носиш суитчер или не. И те бях такива - при нас може да идваш.. но аз дори на работа ходя с този анцунг, в смисъл не е.. Явно не се смятам за зле облечена като го нося, не смятам, че трябва да е такъв big deal. Но по-скоро за тях в този момент, това въплащаваше всичките тези - "ето видя ли, знаех си, казах ти", някво доказателство за всичкото това, но не мисля, че е свързано с gender директно. А и не мога да си представя какъв е еквивалентът. Ако бях момче и бях отишла по анцунг не е валидно, защото така съм отишла по-спортно облечена. Не знам...

I: А смяташ ли, че специфичната ти позиция в семейството ти в момента влияе на начина, по който правиш другите си избори в живота в момента и личните ти взаимоотношения също?

R: Ми по-внимателна съм с няк'ви, в смисъл повече се съобразявам с тях, в смисъла, че знам колко са деликатни. В смисъла, че дори нещо, което не е кой знае какво, те биха го възприела по много специален начин. Затова се опитвам да не създавам излишни такива ситуации. Малко съм прекалено внимателна и това ме натоварва.

I: Имах предид извън семейството си. Просто ситуацията, която е в семейството, дали я пренасяш в други ситуации в живота си?

R: Ми на пръв поглед не, но много често си мисля, че другите ме виждат най-вече като гей.

I: Защо мислиш така?

R: Всъщност никой не ми е дал повод за това на работа. Никой не се е държал по някакъв тъп начин с мен и да ми прави особен коментар. Например сестра ми не разбира защо аз излгеждам андрогенно. Тя е такава, нали, "не приличаш на момиче с тази прическа", тя абсолютно не го схваща и съм се чудила сред клиентите, например, дали има хора, които са крайно озадачени, но по някаква етика, просто не им позволява да изразят това свое объркване и ...

I: А защо според теб сестра ти не може да го разбере, да речем твоята прическа?

R: Ами тя повече отговаря на обществените стереотипи, не толкова на изисванията на наще, като очаквания, било за оценки или няк'ви други такива. Но като външен вид като начин на обличане, като поведение, тя си е по-женствена, с дълга коса, носи пръстенчета, всичките такива детайли. Просто не го схваща. Може би средата ѝ е такава, че работи повече върху самите стереотипи, нали затвърждават ги помежду си и това е начинът за утвърждаване помежду им. А не някой да излезе от тези стереотипи, да се надхвърлят кой ще е по-извън тях примерно.

I: Ти как се чувстваш относно специално сестра ти и нейното отношение?

R: Ми тя ми е казвала, че ме обича въпреки това, в смисъл конотацията е 'въпреки това', в смисъл ок е, аз те обичам каквато и да си. Нали нищо ,че е такава, аз все пак... И е малко странно, не знам дали казва на приятелите си, че съм гей, според мен не. Гаджето ѝ случайно беше разбрал, защото негов близък приятел е от нашия квартал и заедно като малки сме ритали футбол и той заради това си помислил, че съм гей. И той веднъж питал сестра ми "чух че сестра ти е гей, това не е вярно, нали?" В смисъл, по-скоро му е странно. И тя е казала "вярно е, всъщност". Не е отрекла, но не мисля, че другите ѝ приятели знаят. Съмнявам се, че им обяснява, че живее с приятелката си и така нататък.

Metadata

OTHER TOPIC CATEGORIES: CHILDHOOD / FAMILY LIFE /
RELATIONSHIPS , LEISURE, SOCIETAL CONTEXT

KEY ACTORS: myself, mother, father, siblings, media

TAGS: childhood, family life, appearance/physical beauty, character, community, femininity, masculinity, sexual identity, sexual orientation, sports, homophobia

Female, 25 Bulgaria
Gender did matter